

Kız ve Kirpi Ailesi

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Kirpi Ailesi

Aysel Banu YAVUZAL

Evini arkasındaki sessiz bahçede, Lily adında bir kız dolaşmayı çok severdi. Güneş parlarsa bile hardal sarısı yağmurluğunu ve kırmızı çizmelerini giyerdi. Omzuna astığı bez çantasında, bulduğu şeyleri çizmek için küçük bir defter taşırdı. Lily'nin sıcak açık kahverengi teni, iki kısa örgüyle toplanmış dalgalı kestane rengi saçları ve dişlerinin arası açık bir gülümsemesi vardı. Sekiz yaşındaydı, küçük ve narin, hiçbir şeyi kaçırmayan büyük ela gözleri vardı.

Rüzgârlı bir sabah, Lily büyük ormangülü çalısının altından bir hışırtı duydu. Hiç ses çıkarmamaya dikkat ederek yavaşça diz çöktü. İşte, yapraklarla yumuşak toprağın arasına sıkışmış bir anne kirpi vardı. Kirpinin dikenli kahverengi-krem sırtı hafifçe inip kalkıyordu. Küçük siyah gözleri Lily'yi sakin bir temkinle izliyordu. Lily nefesini tuttu. Daha önce hiç bir kirpiyi bu kadar yakından görmemişti.

Lily çimenlerin üzerinde hiç kıpırdamadan oturdu, kırmızı çizmeleri altına kıvrılmıştı. Anne kirpi birazcık açıldı. Sıcak karnının altından üç minik yavru kirpi görüldü. Lily'nin başparmağından büyük değillerdi, yumuşak soluk dikenleri yeni oluşuyordu ve uykulu gözleri kapalıydı. Küçük burunları seğiriyordu. Lily'nin yüreği kabardı. "Bir ailen var," diye fısıldadı. "Gizli, sessiz bir ailen."

Her gn okuldan sonra Lily baheye dnd. Eski bir tař bankta oturarak mesafesini korudu. Anne kirpinin yavrularını emzirmesini izledi. Yavrular ona sokuluyor, yuvarlak bedenleri sallanıyordu. Anne kirpi koruyucu ve sakindi, hep tetikteydi. Lily onları defterine izdi. Krem ulu dikenleri, minik koyu burunları, yavruların top gibi kıvrılıřını izdi. Yazdı: "Huzura ihtiyaları var."

Bir öğleden sonra, Lily'nin komşusu Bay Green bahçeye geldi. Yeşil bahçıvan önlüğünü giymiş, elinde budama makası ve tırmık taşıyordu. "Bu dağınık köşeyi düzenleme zamanı," dedi neşeyle. Ormangülü çalısına doğru uzandı. Lily ayağa fırladı. "Lütfen durun!" diye bağırdı. Bay Green durakladı, kalın kaşları kalktı. "Ne oldu, Lily?" diye sordu. Lily'nin kalbi hızla çarpıyordu. Açıklaması gerekiyordu.

"O alının altında bir kirpi ailesi yaşıyor," dedi Lily, sesi biraz titriyordu. "Bir anne ve üç yavru. Büyümek için güvenli, huzurlu bir yere ihtiyaçları var." Bay Green gri saçlarını kaşıdı. "Kirpiler mi? Burada mı?" Çalıya yeni bir gözle baktı. Lily başını salladı. "Her yeri düzenlersek, gidecek yerleri kalmaz. Sessiz köşelere ihtiyaçları var." Bay Green düşünceli bir şekilde saçlarını çattı.

Bay Green tırnığını yere bıraktı. "Bilmiyordum," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece bahçenin düzenli görünmesini istemiştim." Lily ona defterini gösterdi. Yavru kirpi çizimlerini işaret etti, o kadar küçük ve çaresizdiler. "Onlar genç hayvanlar," dedi. "Biz dinlenirken nasıl mahremiyete ihtiyaç duyuyorsak, onlar da duyuyor." Bay Green çizimleri inceledi. Yıpranmış yüzü yumuşadı. "Haklısın, Lily. Ben sadece düzenliliği düşünüyordum."

Lily'nin bir fikri vardı. "Onlar için özel bir sessiz köşe yapabiliriz," dedi. "Yaprakları ve uzun çimenleri bırakalım. Kirpiler buna bayılır." Bay Green yavaşça başını salladı. "Bunu yapabilirim," dedi. "Bütün bu alanı rahatsız etmeden bırakacağım." Çalıya baktı. "Ama diğer komşular ne olacak? Onlar da düzenlemek isteyebilir." Lily gülümsedi. "O zaman onlara da anlatırız."

O akşam Lily ve Bay Green komşuları ziyaret etti. Kirpi ailesini ve doğal yaşamın mahremiyeti için sessiz köşelerin neden önemli olduğunu anlattılar. Bazı komşular şaşırdı. Bazıları gülümsedi. "Ben de bahçemde kirpiler gördüm," dedi Bayan Patel. "Ben de yabancı bir köşe bırakacağım." Bay Green küçük bir tabela asmayı kabul etti: "Sessiz Bahçe - Doğal Yaşam Evde." Lily gurur duydu. Komşularının anlamasına yardımcı olmuştu.

Ertesi sabah Lily bahçeye erken geldi. Anne kirpi meşguldü. Minik bir yavru kirpiyi burnuyla dürterek yuvaya geri yönlendiriyordu. Yavrunun uykulu gözleri hâlâ kapalıydı. Lily bankından izledi, kırmızı çizmeleri sallanıyordu. Kendini bir koruyucu gibi hissetti. Defterine yazdı: "İyi bir komşu olmak, yabancı ailelere ihtiyaç duydukları sessizliği vermektir."

Haber mahallede yayıldı. İnsanlar bahçelerinde küçük yabancı alanlar bırakmaya başladı. Bay Green Lily'ye küçük ahşap bir tabela getirdi. Birlikte onu sarı çiçeklerle boyadılar. "Kırpılar için," dedi. Lily'nin ela gözleri parladı. "Dinlediğiniz için teşekkür ederim," dedi. Bay Green gülümsedi, bıyığı seğirdi. "Bana öğrettiğin için teşekkür ederim," diye yanıtladı. "O köşeyi bir daha asla düzenlemeyeceğim."

Yaz geldi, sıcak ve altın rengi. Yavru kirpiller büyüdü. Yumuşak soluk dikenleri, tıpkı annelerinininki gibi kahverengi ve kreme döndü. Keşfetmeye başladılar, düşen yaprakları ve minik böcekleri kokluyorlardı. Lily uzaktan izledi, asla dokunmadı. Kendi başlarına öğrenmeleri gerektiğini biliyordu. Anne kirpi hâlâ koruyucu ve sakindi. Lily sessiz bir sevinç duydu. Bahçe huzurluydu.

Bir akşam Lily dört kirpinin de çimlerin kenarında burnunu sürterek dolaştığını gördü. Küçük bir geçit töreni gibi görünüyorlardı. Bay Green Lily'nin yanında durdu, tırmığını tutuyor ama kullanmıyordu. "Gelişiyorlar," diye fısıldadı. Lily başını salladı. "Çünkü mahremiyetleri var," dedi. "Ve çünkü siz yardım ettiniz." Bay Green omzuna dokundu. "Biz yardım ettik," diye düzeltti. "Takım çalışması." Lily dişlerinin arası açık gülümsemesini gösterdi.

Sessiz bahe bir sığınak oldu. Kuşlar  t yor, kelebekler u uşuyor ve kirpi ailesi ormang l n n altında g venle yaşıyordu. Lily izlemeye ve  izmeye devam etti. Defterini yavru kirpilerin b y me  izimleriyle doldurdu. Yazdı: "Yabani hayvanların alana ihtiya ı var. Dinledi imizde yardımcı olabiliriz." S zleri  nemli hissettiriyordu. Kirpi ailesini korudu u yazı her zaman hatırlayaca ını biliyordu.

Sonbahar geldiğinde yavru kirpiller neredeyse anneleri kadar büyümüşü. Yakında kendi bahçelerini bulacaklardı. Lily biraz üzüldü ama çoğunlukla mutluydu. Onlara iyi bir başlangıç vermişti. Bay Green ahşap ve yapraklardan küçük bir kirpi evi yaptı. "Gelecek yıl için," dedi. Lily ona sarıldı. "İyi bir komşusunuz," dedi. "Sen de öylesin," diye yanıtladı.

Son sıcak günde Lily taş bankında oturdu ve kirpileri bir kez daha izledi. Anne kirpi ona sakın siyah gözlerle baktı, sonra dönüp ailesini yaprakların arasına götürdü. Lily el salladı. Kış güvenli ve rahatsız edilmeden uyuyarak geçireceklerini biliyordu. Defterine yazdı: "En iyi komşular, yabancı ailelere ihtiyaç duydukları sessizliği verir." Ve gülümsedi, bahara hazırdı.